U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. G.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2004, č. j. 11 Az 221/2003 – 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2004, č. j. 11 Az 221/2003 – 40, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003, č. j. OAM-846/AŘ-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím Ministra vnitra bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2001, č. j. OAM-888/VL-07-P18-2000, o neudělení azylu a zamítnut rozklad podaný žalobcem. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, §13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování. Městský soud v Praze dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba žalobce ze dne 25. 11. 2003 není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítal vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost, a konstatoval, že krajský soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel správnímu orgánu vytýkal porušení ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů,

když v jeho rozhodnutí chybí popis úvah, kterými se řídil při hodnocení zjištěných skutečností. Správní orgán dále podle stěžovatele nehodnotil překážku vycestování podle ustanovení § 91 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a porušil čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když neshledal návrat stěžovatele do Arménie, kde nemá své nejbližší příbuzné, v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ve vztahu k překážkám vycestování považoval stěžovatel rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda správní orgán hodnotil existenci překážek vycestování stěžovatele nebo jeho matky. Stěžovatel dále na konkrétních skutečnostech poukazoval na to, že správní orgán nezjišťoval informace relevantní pro posouzení jeho případu a že závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Dne 5. 1. 2005 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 12. 1. 2006, č. j. 4 Azs 7/2005 – 61, vrátil spis Městskému soudu v Praze k odstranění nedostatku povinného zastoupení stěžovatele, neboť plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti udělil stěžovatel Mgr. Marcele Valtrové, advokátce, v době, kdy z důvodu své nezletilosti neměl procesní způsobilost ve smyslu ustanovení § 33 odst. 3 s. ř. s.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2006, č. j. 11 Az 221/2003 – 63, vyzval Mgr. Marcelu Valtrovou, advokátku, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení prokázala, že jí stěžovatel před podáním kasační stížnosti platně udělil plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Podáním ze dne 3. 4. 2006 sdělila Mgr. Marcela Valtrová, advokátka, soudu, že s přihlédnutím k rozumové a volní vyspělosti stěžovatele v době udělení plné moci byla jeho způsobilost k právním úkonům přiměřená provedenému právnímu úkonu, tedy udělení plné moci k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Současně však požádala soud o prodloužení stanovené lhůty k předložení plné moci, aby ji mohla zajistit.

Dne 19. 5. 2006 byla věc opětovně předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 6. 6. 2006, č. j. 4 Azs 7/2005 – 67 a 68, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto přípisu předložil Nejvyššímu správnímu soudu plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování stěžovatele před Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Současně stěžovatele poučil o tom, že nevyhoví-li citované výzvě, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Tento přípis stěžovatel osobně převzal dne 19. 6. 2006, avšak doručen mu byl již dne 12. 6. 2006, neboť nastala fikce doručení podle ustanovení § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 s. ř. s. Mgr. Marcele Valtrové, advokátce, byl tento přípis doručen dne 8. 6. 2006.

Mgr. Marcela Valtrová, advokátka, podala dne 12. 6. 2006 zpětvzetí kasační stížnosti s odůvodněním, že stěžovatel získal v mezidobí české státní občanství, a navrhla, aby soud usnesením řízení zastavil.

Nejvyšší správní soud k podanému zpětvzetí kasační stížnosti nemohl přihlédnout, neboť Mgr. Marcela Valtrová, advokátka, neprokázala, že ji stěžovatel zmocnil k podání zpětvzetí kasační stížnosti.

Stěžovatel v soudem stanovené lhůtě, tj. do 27. 6. 2006, na uvedenou výzvu k předložení plné moci nereagoval. Plná moc ze dne 9. 8. 2004, založená ve spisu na č. l. 51, nebyla podle názoru Nejvyššího správního soudu platně udělena, neboť stěžovatel byl ke dni podpisu této plné moci nezletilý, tedy neměl procesní způsobilost ve smyslu ustanovení § 33 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k vlastní úpravě v soudním řádu správním nemůže být postupem podle § 64 s. ř. s. použito ustanovení občanského soudního řádu, na které odkazovala Mgr. Marcela Valtrová, advokátka, a které procesní způsobilost definuje odlišně od aplikovaného ustanovení § 33 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost předepsanou ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel právnické vzdělání nemá, na výzvu soudu však nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, přestože byl řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19).

Nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu